

BEDANKT VOOR HET DOWNLOADEN

Veel plezier met het document!

Ik zou het leuk vinden als je mijn Educatief Spel- & Leer(hulp)materiaal op m'n socials bij anderen aanraadt.

Tag je me dan op Instagram en/ of Facebook?

Lief, dank je wel !

Gebruikersvoorwaarden

Het Educatief Spel- & Leer(hulp)materiaal maak ik met veel plezier en enthousiasme., om collega's én kinderen op een leuke manier te laten leren .

Zonder toestemming is het dan ook niet toegestaan dit materiaal te verspreiden onder je eigen naam. De bestanden en plaatjes mogen ook niet zelf aangepast worden.

Delen mag natuurlijk wel maar en dat is fijn. Dan graag verwijzen naar Onderwijscoaching Jong Geleerd.

Heb je een van mijn materialen gebruikt in de klas, dan zou ik het erg leuk vinden als je een reactie plaatst. Dit kan op mijn website, op Insta e/o Fb.

Een donkere. geheimzinnige herfstnacht

De regen kletterde met een oorverdovend lawaai tegen de hoge ramen van de gymzaal. Het was de eerste vrijdag van november en de storm buiten liet de oude populieren rondom de school vervaarlijk heen en weer wiegen. Groep 8 had zich verzameld voor de jaarlijkse herfstnacht: een avondvullend programma vol spellen, afgesloten met een overnachting in de school. Maar de sfeer was dit jaar anders. De school, een monumentaal pand uit 1920 met krakende vloeren en eindeloze gangen, voelde in het donker een stuk groter en vijandiger aan dan overdag.

Meester Thomas stond voor de groep. De felle TL-buizen lieten zijn schaduw meterslang over de gymvloer lopen. "Luister jongens," begon hij, terwijl hij een oude, koperen sleutel omhoog hield. "Het spel van vanavond is simpel, maar vereist stalen zenuwen.

De school is vanaf nu officieel afgesloten. Jullie moeten in teams de historische geheimen van dit gebouw ontrafelen. Maar pas op, de legende gaat dat de oude conciërge hier rond deze tijd van het jaar nog steeds zijn runderen... eh, zijn inspectierondes loopt."

Een paar kinderen lachten zenuwachtig, maar Sam voelde een rilling over zijn rug lopen. Er was iets mis.

Nog voordat de meester het startsein kon geven, klonk er een doffe klap. Het licht flikkerde, haperde, en doofde toen volledig uit.

De gymzaal werd in een pikdonker vacuüm gezogen. Het enige wat overbleef, was het angstaanjagende gehuil van de wind buiten en het monotone getik van de regen.

"Geen paniek," klonk de stem van de meester uit de duisternis.

"Iedereen blijft staan waar hij staat. Ik loop even naar de meterkast in de kelder om de boel te controleren. Blijf bij elkaar." De zware deur van de gymzaal viel met een luide klik achter hem in het slot.

Het bleef minutenlang stil. Sam pakte zijn telefoon om zijn zaklamp aan te zetten, maar het scherm bleef zwart.

"Mijn batterij is leeg," fluisterde hij naar Emily, die vlak naast hem stond. "De mijne ook," antwoordde ze met een trillende stem. "Sterker nog, hij was net nog vol." Om hen heen begonnen meer kinderen te klagen. Alle telefoons bleken op onverklaarbare wijze uitgevallen.

"Jongens, we moeten hier weg," zei Daan, de stoerste jongen van de klas, wiens stem nu echter opvallend hoog klonk. "Dit duurt te lang. Meester Thomas is al zeker 15 minuten weg."

Sam knikte in het donker, hoewel niemand het kon zien. "Laten we naar de nooddeur aan de achterkant lopen." Tastend in het duister bewoog de groep zich richting de gang.

Toen ze de gymzaal verlieten, viel het weinige licht van de straatlantaarns buiten door de hoge ramen van de hoofdgang. Het wierp lange, spookachtige schaduwen op de muren.

Op de muur van de gang hing de traditionele klassenfoto van het begin van het jaar. Sam keek er vluchtig naar en verstijfde. Er klopte iets niet. Er stonden normaal gesproken **19** kinderen op die foto, maar in het schaarse, flinkerende licht leek het alsof er lege plekken op het papier waren ontstaan, alsof er gezichten waren weggewist.

Plotseling klonk er een zwaar, mechanisch geluid boven hun hoofden. De antieke klok in de centrale aula, die al jaren stilstond, begon ineens te tikken.

De wijzers draaiden razendsnel rond en stopten met een luide slag. De klok sloeg **12** uur, een diepe, galmende toon die door merg en been ging. Het was angstaanjagend, vooral omdat het pas halverwege de avond was.

Emily greep Sams arm vast. "Sam, tel eens snel. Met hoeveel zijn we nu eigenlijk hier in de gang?"

Sam keek om zich heen en probeerde de hoofden in de schemering te tellen. Zijn hartslag sloeg over. "Ik tel er **14**," bracht hij moeizaam uit.

"Maar dat kan niet... we begonnen de avond toch echt met z'n **twintigen**?"

De paniek sloeg meteen toe in de groep. Waar waren de andere **zes** klasgenoten gebleven? Waren ze achtergebleven in de gymzaal, of was er iets anders aan de hand? Voordat iemand antwoord kon geven, blies een ijsskoude windvlaag door de kier van de oude tussendeur die naar de kelder leidde.

De temperatuur in de gang daalde in één klap tot het vriespunt. Hun adem vormde kleine wolkjes in de lucht.

Op de houten vloer, vlak voor de kelderdeur, lagen **5** afgevallen, gitzwarte herfstbladeren. Ze lagen niet zomaar verspreid; ze vormden een perfecte, strakke cirkel. In het exacte midden van die cirkel glom iets van metaal. Daan raapte het voorzichtig op. Het was een oude, verroeste sleutel met het cijfer **17** diep in het metaal gekrast.

"Zou dit de sleutel van de kelder zijn?" vroeg Daan, terwijl hij met grote ogen naar het slot keek.

"Kijk daar!" gilde Emily ineens en ze wees naar het einde van de lange, donkere gang.

Twee vuurrode ogen glisten in de absolute duisternis bij de trappen.

Boven de ogen rees een schaduw op die zeker **drie** meter hoog was. Het wezen bewoog zich langzaam en schokkend hun kant op. Bij elke stap die het zette, klonk er een angstaanjagend, slepend geluid over de vloer, alsof het een loodzware ketting met wel **16** dikke schakels achter zich aan trok.

"Rennen!" schreeuwde Sam uit de grond van zijn longen.

De groep stoof in totale paniek uiteen. Zonder na te denken negeerden ze de uitgang en renden ze de krakende, houten trap op, diep het monumentale schoolgebouw in.

De school had talloze verdiepingen en zijgangen vanwege de oude architectuur. In hun blinde angst bleven ze maar klimmen, hoger en hoger, tot ze uiteindelijk hijgend stilstonden op de overloop van de **achtste** verdieping, vlak onder het krakende dakspant.

Onderweg had Daan in pure doodsnood de treden proberen te tellen om zijn gedachten af te leiden: **1, 2, 3...** maar zijn hersenen blokkeerden van de angst. Hij was bij de **tiende** trede gestruikeld en had zijn knie opgehaald, maar de adrenaline hield hem op de been.

Hij keek over de trapeuning heen naar beneden, het diepe trappengat in. De metershoge schaduw was nergens meer te bekennen.

Het was doodstil geworden, op het gieren van de herfststorm na. Maar die stilte was van korte duur.

Met een sissend geluid sprongen de luidsprekers van de schoolradio, die in elke gang hingen, ineens aan. Er klonk geen muziek, maar een zware, mechanische stem die een angstaanjagend aftelsysteem activeerde.

"Nog **elf** seconden..." kraakte de stem door de gang.

"We moeten een lokaal in, nu!" riep Sam.

Ze stormden het oude geschiedenislokaal binnen en smeten de zware houten deur dicht. Daan en Sam schoven direct **vier** zware schooltafels tegen de deur aan om deze te barricaderen.

Sam scheen met de batterij die plotseling weer een klein beetje leven vertoonde over de muren. Het lokaal zag er vreemd uit. Op het grote krijtbord stond met wit krijt een vreemde rekensom geschreven: **7 + 9 = 16**. Maar wat hen echt de stuipen op het lijf joeg, waren de grote, druipende rode letters die daaronder op het bord waren gekalkt: **JULLIE TIJD IS OM**.

"Kijk naar het raam!" riep Emily, die naar de achterkant van het lokaal was gerend. "De noodbrandtrap zit hierbuiten!"

Sam rende naar haar toe. Het raam zat op een kier van slechts **13** centimeter afstand van het ijzeren platform van de brandtrap, maar het zat muurvast door het oude hout dat door het herfstvocht was uitgezet. Emily drukte met haar volle gewicht tegen het metalen hendeltje, maar er was geen beweging in te krijgen.

De stem uit de luidspreker telde onverbiddelijk verder. Ze hadden nog maar **acht** seconden over voordat de timer op nul zou springen. De tafels voor de deur begonnen te trillen. Iets hards en zwaars beukte aan de andere kant tegen het hout.

"Help me!" gilde Daan. Met z'n drieën gaven ze een enorme ruk aan het raamkozijn. Met een luid krakend geluid vloog het raam eindelijk breed open. De ijsskoude herfstregen sloeg direct in hun gezicht.

Eén voor één klommen de kinderen door de opening, de ijzeren ladder op. Ze voelden de ijsskoude wind aan hun kleding trekken terwijl ze tree voor tree naar beneden haastten, de gure herfstnacht in.

Beneden aangekomen stortten ze vermoeid en trillend neer op de natte tegels van het schoolplein.

Eén voor één klommen de kinderen door de opening, de ijzeren ladder op. Ze voelden de ijskoude wind aan hun kleding trekken terwijl ze tree voor tree naar beneden haastten, de gure herfstnacht in. Beneden aangekomen stortten ze vermoeid en trillend neer op de natte tegels van het schoolplein.

Sam ging direct op zijn knieën zitten en begon de groep opnieuw te tellen. Zijn ogen sperden zich wijd open van verbazing.

Ze waren weer compleet. Alle **15** overgebleven kinderen stonden daar, weliswaar kletsnat en lijkleek, maar ongedeerd in de stromende regen. Ook de kinderen die ze eerder in de gang waren kwijtgeraakt, stonden ineens weer tussen hen in, alsof ze er altijd al waren geweest.

"Hoe kan dit nou?" fluisterde Emily, terwijl ze haar natte haren uit haar gezicht veegde.

Sam keek omhoog naar het raam van de achtste verdieping waar ze net uit waren geklommen. In de absolute duisternis van het lokaal brandde nu ineens **één** enkele, felle kaars. Het warme licht verlichtte het silhouet van een man die voor het raam stond.

Het was meester Thomas. Hij had een mysterieuze glimlach op zijn gezicht en hield een glanzende zilveren stopwatch in zijn hand omhoog. Met een luide *KLAK* sprongen plotseling alle lichten van het schoolgebouw tegelijkertijd weer aan.

De gymzaal, de gangen en het geschiedenislokaal baden ineens weer in het vertrouwde, veilige TL-licht. De angstaanjagende sfeer verdween als sneeuw voor de zon.

De meester liep rustig door de buitendeur het schoolplein op, zijn jas droog en zijn lach breed. "Precies **18** minuten," zei hij, terwijl hij de stopwatch stopzette en naar de stomverbaasde klas keek. "Een absolute recordtijd, groep 8! Gefeliciteerd... jullie zijn officieel geslaagd voor de ultieme herfst-escape-room van dit jaar!"

